

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Η Έλσα ήταν μια χαριτωμένη νέα με χρυσά μαλλιά και ξαφρεμένα μάτια... Ήταν ακόμα λευκή σαν τὰ κρίνα και τόσο λεπτή και λυγρή κι' άλαφροπεράτητη, που δεν ξεχώριζε από νεράιδα. Είχε μια όμορφα αϊθέρια, που την έκανε να μοιάζει περισσότερο με μια νύμφη του δάσους, με μια βασιλοπούλα των παρανιθίων, παρά με μια θνητή γυναίκα.

Ο Ροβέρτος πάλι ήταν ένα θαυμάσιο μελαγχρόνιο παλιγκάρι, με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια, με παράστημα μεγαλότρομο κι' επιβλητικό, που τον έκανε να μοιάζει μ' άρχαίο Έλληνα θεό. Και μια μέρα, ο Ροβέρτος και η Έλσα, συναντήθηκαν για πρώτη φορά σ' ένα χορό κι' αγαπήθηκαν.

Αγαπήθηκαν τρελλά και για πάντα, μέσα σε μια στιγμή, όπως ο Ρωμαίος και η Ιουλιέττα. Και καθώς δεν ύπνησε κανένα εμπόδιο για την ένωση τους, καθώς ήταν και οι δύο πλούσιοι και ανεξάρτητοι, γρήγορα σφράγισαν την αγάπη τους με τὸ δεσμό του γάμου.

Έζησαν ευτυχισμένοι αρκετό καιρό, στην Ίταλία, τη μαγική χώρα του έρωτος και της ήδυσταθείας, κάνοντας μακρινούς περιπάτους στις έξοχες τὸν περιχώρων, όπου η Έλσα μάζευε δροσερά άγριοιουλούρια.

Αλλά η Έλσα, που ήταν λεπτή και εύθραυστη σαν λουλούδι, ένα βράδι, καθώς έκανε τὸν περιπάτο της μαζί με τὸν αγαπημένο της, μέσα σε μια γόνιολα, επάνω στα νερά της Αδριατικής, στην ποιητική Βενετία, έννοιωσε ένα ρίγος ξαφνικό σὲ ὅλο της τὸ σώμα. Έγειρε τρέμοντας στην άγκυλιά του Ροβέρτου και τὸν παρακάλεσε νὰ γυρίσουν πίσω.

Όταν επέστρεψαν στην κατοικία τους, ἡ φτωχή Έλσα έπεσε φλογισμένη ἀλόκληρη ἀπὸ τὸν πυρετό, σὺ κρεβάτι της. Ο Ροβέρτος ἔστειλε και φώναξε άμεσως τὸν καλύτερο γιατρό της Βενετίας, για νὰ εξετάσει τὴ λατρευτή του γυναίκα.

Και ὁ γιατρός ἔφτασε σὲ λίγο. Ἀφοῦ εξέτασε προσεχτικά τὴν Έλσα, εἶπε ιδιαίτερος ἀπὸ Ροβέρτο διαι, μολοντί ἡ άρρωστη δὲν διατρέχει άμεσο κίνδυνο, τὸ στήθος της εἶνε πειραγμένο.

Ο Ροβέρτος, καθώς άκουσε τὰ λόγια αὐτά, τοῦ φάνηκε πὸς ένα μυτερό μαχαίρι τοῦ τρύπησε τὴν καρδιά.

— Και τί πρέπει νὰ γίνῃ; ρώτησε μὲ άγωνία τὸ γιατρό.

— Πρέπει, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνος, νὰ στείλετε τὴν κυρία στην Έλβετία, σ' ένα σανατόριο...

Όταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ὁ Ροβέρτος δὲν ἤθερε πὸς νὰ προτείνῃ στην Έλσα νὰ κάνουν ένα ταξίδι ὡς στην Έλβετία. Φοβόταν μήπως ἡ δυστυχισμένη γυναίκα καταλάβει τίποτε και γι' αὐ-

τὸ ἀνεβαλε διαρκῶς νὰ της μιλῆσει σχετικῶς. Τέλος ένα πρωί, τὴν ὥρα πὸς ἡ Έλσα ἔπαιρνε τὸ γάλα της, της εἶπε δειλά:

— Έλσα, αγαπημένη μου, τί λες κι' εἰ; Δὲν θὰ ἤθελες νὰ φύγομε πειὺ ἀπὸ τὴν Ίταλία και νὰ πάμε νὰ μείνουμε λίγο καιρό και στην Έλβετία;

Ἡ Έλσα χαμογέλισε πικρά και ἀπάντησε:

— Καλέ μου Ροβέρτε, δὲν εἶνε ἀνάγκη κἀφῆς κι' εἰ μαζί μου στην Έλβετία... Μποροῦ νὰ πάω μόνη μου... Ναι... Δὲν θὰ ἤθελα νὰ μὲνης κι' εἰ ἀναγκαστικά σ' ένα σανατόριο.

Ο Ροβέρτος κίτταξε μὲ πόνο και μ' ἔκπληξι τὴ νεαρή του γυναίκα.

Τότε ἐκείνη, ἔξακολουθώντας πάντα νὰ χαμογελᾷ, ἐπρόσθεσε:

— Εἶνε καιρός πὸς ἀνησυχῶ για τὴν ὑγεία μου. Ένοιωθα κάμποσα ἀδυναμία και πόνοσι στὸ στήθος μου, μὰ δὲ σοῦ ἔλεγα τίποτα. Νόμιζα διαι θὰ εἶνε κάτι περστικό. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸς ἔπεσα σὺ κρεβάτι, κατάλαβα πειὺ τί ἔχω... Ναι... Μπορεῖ ὁ γιατρός νὰ μὲ διαβεβαιώνη διαι δὲν ἔχω τίποτα σοβαρό, ἀλλ' ἔγω νοιώθω διαι εἶμαι... φθισική!... Ναι... ὁ βήχας μοῦ σαράζει τὸ στήθος. Καί χτές... Ἄχ, Ροβέρτε... εἶδα λίγο αἶμα σὺ μανητόλου, μὲ τὸ ἀποῦ σκούταζα τὴ χεῖλή μου...

Ο Ροβέρτος, μὴ μπορώντας νὰ συγκρατῆσει τὰ δάκρυά του, θέλησε ν' ἀγκυλιάσει τὴν αγαπημένη του, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἀπόησε:

— Σὲ κτετεύω, τοῦ εἶπε, μὴ ἔρχεσαι κοντά μου:

— Ὄχι, της ἀπάντησ' ἐκείνος, ὄχι!... Θέλω νὰ φιλήσω τὰ χεῖλή σου, θέλω νὰ πῶ ἀπὸ τὰ χεῖλή σου τὸ θάνατο, ἂν νομῖσαι διαι τὸν ἔχεις μέσα σου... Θέλω νὰ σοῦ δώσω ζωῆ, ἔγω μὲ τὴν πνοή μου!...

— Ροβέρτε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Έλσα, μὸς κάνεις πολὺ κακό με τὴν ἔπιμονή σου. Σὲ κτετεύω, ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀληθινά, νὰ μὴ ἐπιμένεις πειὺ νὰ μὲ φιλήσι στὰ χεῖλή. Και στείλε με γρήγορα στην Έλβετία νὰ γίνω καλά.

— Και πὸς θὰ μπορέσω νὰ ζήσω τὸσον καιρό μακριά σου; ρώτησε στεναίνοντας ὁ Ροβέρτος.

— Ἄν μ' ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ κάνεις ἔπιμονή κι' ἔγω θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου για νὰ γίνω καλά. Γιατὴ τὴν ἀγαπᾷς τὴ ζωῆ μου, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς. Θέλω νὰ ζήσω, ἀφοῦ τὸ θέλεις εἰ.

Μὰ ἡ φωνή της Έλσας κόντηρε ἀπὸ τὴ συγκίνήσῃ της.

— Κι' ὁμως, ἐπιμένει ὁ Ροβέρτος, μὸς εἶνε ἀδύνατο νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγεις μονάχη σου... Τί θὰ γίνω ἔγω χωρὶς ἔσένα;

— Ἄν ἐπιμένεις νάφης μαζί μου, εἶπε ἡ Έλσα, τότε δὲ θὰ πάω

Ένα πρωί, τὴν ὥρα πὸς ἡ Έλσα ἔπαιρνε τὸ γάλα της...

καθόλου, και θα μείνω να πεθάνω εδώ... Δείξον γέννατο, Ροβέρτε μου, πάρε παράδειγμα από τη δική μου καρτερία. Και όταν θα είμαι μακριά σου, έχει για παρηγοριά και συντροφιά σου αυτήν την εικόνα, ή οποία τόσο μου μοιάζει.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ή "Έλζα έδειξε στο σύζυγό της μία όμοια εικόνα της, κρηματομένη στον τοίχο, ή οποία την παριστάνε με φρούνα χοροδ, μεγαλόπρεπη και ντελικάτη συγχρόνως, σάν βασίλισσα.

"Ο Ροβέρτος, χαμήλωσε τα μάτια του, στέναξε και δεν έλεε τίποτα.

Δύο μήνες πέρασαν... Η "Έλζα ήταν ήδη από καιρό σ' ένα από τα καλύτερα ανατορία της 'Ελβετίας. Έγραφε συχνά στο Ροβέρτο και πάντα του έλεγε ότι έγινε καλύτερα. Ο Ροβέρτος τις περισσότερες ώρες της ημέρας και της νύχτας τις περνούσε μπροστά στην εικόνα της. "Εβλεπε τα μάτια της αγαπημένης του να τον κοιτάζουν, έβλεπε τα χείλη της να του χαμογελούν, κι έκαανε θάρρος. Τού φαινόταν ότι ή "Έλζα, ή λατρευτή του "Έλζα, βρισκόταν ολοζώντανη εκεί μπροστά του και του έλεγε:

— Υπομονή, αγαπημένε μου!... Σε λίγο θα είμαι έντελώς καλά και θα βρεθώ πάλι σιμά σου.

Μά μερικες μέρες πέρασαν, χωρίς ο Ροβέρτος να λάβη γράμμα ή της "Έλζας. Τρελλός από την άνησυχία του, έτοιμαζόταν να τηλεγραφήσει στο ανατοριο, όπου έμενε ή "Έλζα, ζητώντας νέα της, όταν έξαφνα έλαβε ένα γράμμα της, στο όποιο τού έγραφε:

"Ροβέρτε μου, μην άνησυχείς αν κάποτε άργώ να σου γράφο. Τα χιόνια εινε πολύ πυκνά εδώ επάνω και πολλές φορές ή συγκοινωνία διακόπτεται ήμέρες ολοκληρες. Είμαι πάντα καλύτερα και ή ψυχή μου βρισκείται διαρκώς σιμά σου. Έχει πάντα θάρρος και όπονη και κίτταζε την εικόνα μου. Και αν πεθάνω — μά μη νομίζεις ότι τó λέω αυτό στα σοβαρά — μην άπελιπτείς. Η ψυχή μου θάρη να έμνησκόνη την εικόνα μου και θα είμαι πάντα κοντά σου.

Η "Έλζα σ' ο υ."

Τό γράμμα αυτό καθησύχασε, αλλά και τάρμας συγχρόνως τó Ροβέρτο. Ποτέ ως τότε ή αγαπημένη του δεν τού εχε μίλησει γι θάνατο στα γράμματά της. "Αλλά προσπαθήσε να πειση τον εαυτό του, ότι ή "Έλζα θέλησε ν' άστειυή. Και σίμως σάν πάντα τα μάτια του προς την εικόνα της αγαπημένης του.

"Αλλά, σάν τρελλός, έξαφνα τινάχτηκε από τó κάθισμά του.

Η εικόνα ήταν σάν πάντα εκεί στον τοίχο, στη θέσι της, αλλά ή προσωπογραφία της "Έλζας εχε εξαφανιστεί και δεν φαινόταν παρά μόνο τó μαύρο φόντο της κορινθίας.

"Ο Ροβέρτος, με μάτια διοσταλμένα από τη φρίκη, κίτταζε την ολομνηνη τóρα εικόνα, μη ξεροντας κι' αυτός πώς να εξηγήσει τó περιεργο φαινόμενο. "Έξαφνα, άκουσε πίσω του έλαφαρά βήματα. Γύρισε, και ριγώντας δλος, εβλε την "Έλζα, έτσι όπως την παριστάνε ή εικόνα, με τó φρούνα χοροδ, να προχωρή πός αυτών και να τού χαμογελάη.

"Ο Ροβέρτος άλλωσε τα χέρια προς αυτήν. άλλ' έδεινη εξαφανιστηκε άμέσως. Κι' όταν κατόπιν γύρισε τα μάτια του προς την εικόνα, εβλε πάλι την "Έλζα. να τού χαμογελάη άκ' έκει, όπως πάντα.

***

Σε λίγη ώρα ένα τηλεγράφομα έφτασε στη διεύθυνση τού Ροβέρτου. Ο διοτυγισμένος νέος τó άνοιξε άγωνίατας.

Ο διευθυντής τού ανατοριου τού άνήγγιλε τó θάνατο της "Έλζας. Η αγαπημένη του γυναίκα εχε πεθάνει ακριβώς την ώρα, ποι ή μορηή της εξαφανίστηκε από την εικόνα...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

"Όταν λείει κανείς πολλά για τόν εαυτό του, δεν σημαίνει ότι θέλει να φανερώση ποιός εινε. Αυτό συχνά τó κάνει για να κρυφθί.

Νά μην προσέχης στις γνώμες και τις έπικρίσεις τών άλλων, αλλά να προφυλάγεται μάλλον άπ' τόν εαυτό σου, που εινε ο χειρότερος εχθρός σου.

"Όταν άρροστήσεις, κάθε άνθρωπος έχει και μία συσταγή για να σέ σώση.

Τό να μη φρονή κανείς τó διπλανό του για τó δόξα του δείχνει άνθρωπο με καλή άνατορηή, τó να εγχαριστείται γι' αυτή φανερώνει άνθρωπο με καλή καρδιά και τó να τόν συντρέχη στην άπόκτηση της άνθρωπο μ' ευγενική ψυχή.

Ά νναί

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Αύτου ψηλά που περπατείς και χαμηλά λογιζάεις, για γύρισε και κίτταξε τα δόλια τα παιδιά σου πώς κλαίνε άπαρηγόρητα και χύνουν μαύρα δάκρυα. Μείναν τα μαύρα έρμα, πουλιά χωρίς την κλώσσα, μέσα στον κάμπο καλαμής όπου τις δέχνη ο άέρας.

Έμένα ο μύθος θα δηλοϊ, Μεγαλθρόνιμέ μου, πώς όφρανης δεν χάζεται, πούλα δεν κμαροάνε.

"Ένα λουλουδι μωδιώκες, Μεγαλθρόνιμέ μου, και μου τó πηραν της πικρης — φουρτούνα μου μεγάλη. Πλειά δεν τη θέλω τη ζωη, καλές μου φιλενάδες, σκάνητε τó μνήμα του πλατύ για νάμπα και γώ μέσα.

Ημέρα που ξημέρωσε για σένα ήταν κρία, Ήταν για σένα θάνατος, λεβέντη πικραμένη.

Γεράκι πέρασε κακό, πηρε την περδικά σου μέσ' από την άγκάλη σου, λεβέντη πικραμένη.

"Εκαναν μακρονούς περιπάτους στις έξοχές τών περιχώρων, όπου ή "Έλζα μαζνε δροσερά άργιολούλουδα...

Βαρύς βοριάς έφύσησεν, έσειστηκεν ή γή μας κι' έπεσ' ο δέντρος ο ψηλός με τά μακρού (κλωνάρια

όπου καθόνταν ο φτωχόι στον Ισαιο του άπο- (κάτω,

Κι' από τó βρόντο τόν πολή τραντάχτηκε ο (τόπος,

ό τόπος άκ' όφρανε και πάντα θα σέ κλαίη. Θα κλαίν ή χήρες, τα όφρανα κι' όλη ή φτω- (χολογία μας,

θα κλαίη σε όλο τó χωριό κι' όλο τó βιλαετι πώχασε τó καμάρι του, τó δοξασμένο άφεντη.

Άχ, ήξερεν αγίατρευτα ο Χάρος να πληρήσει και πηρε τη μονάκριβη, τη ηλεμμένη κόρη που ήταν λουλουδι τού σπατιού και τού χωριού (καμάρι,

"Ανούσε τα ματάκια σου τα βαρνούρακιμένα και κίτταξε τη μάνα σου, την πικραμένη μάνα πώς κλαίει και μοιρολογάει και χώνει μαύρα (δάκρυα

και κίττα τις συντρόφισσες τις πολυπικρα- (μένες

πούθανε να σέ πάρουνε στη βρούσι για να νερό της δόλιας μάνας σου να φέρης καθώς (πατέ

πρωτα.

Χήρα την κόρη μου άφησες τη μυριοκρίδημ- (μένη

κι' εινε ή μαύρη πάρα νειά και χήρα δεν της (πρέπει,

που αν περπατήση γρήγορα θα ποίν πώς άν- (τρα θέλει

κι' αν περπατήση άναργα θα ποίν πώς κα- (μαράνει,

Διπλή τη μάνα μαχαϊρά χτυπάει στα φύλλο- (κάρδια

όταν θα χάση νεϊόπαντρο παιδι μοσοφρομμένο, γιατί μαζί με τó παιδι της φεύγει και ή νύφη, (μένη

Κι' όταν τη δει στην έκκλησιά που πάει να κοινωνήση θα της θυμώση τó παιδι που της τó τρώει τó χόμα και θα της σκίξη την καρδιά τη βαρυσπληγωμένη.

Γιά πές μου, πές μου, κόρη μου, πότε να σέ παντέχω, να σέ παντέχω έξιμνη, να σέ παντέχω χρόνος; Εινε πολή τó έξιμνη, άσσοτος είν' ο χρόνος!

— Μάνα μου, αν ήταν έξιμνη, μάνα μου, αν ήταν χρόνος, άθτανε λίγο τó κακό, λίγο και θα φτουρούσε.

Έγω, μανούλα μ', να σου πώ τότε να με παντέχης, όταν θα στήνη ή θάλασσα και γίνει περιόδι, όταν θ' άντση ο Ξεράκας και βγάλει νειά βλαστάρια, όταν θ' άσπρη ο κόρακας και γίνει περιότερο.

Μή μου χολιάσεις που θα πές αύτου στον κάτω κόσμο. Εκεί θα βρης τη βάθου σου, τη μάνα τη δική μου, αυτή θα σ' έχη όπως έγω, θα σέ κίτταη σάν μένα, κι' εκεί θα βρης τó παράμα σου, τó δόλιον άδερφό μου.

Κάτω αύτου σου έρχεται, πατέρα μου καμμένη, ο γυός μου ο μονάκριβος και τó (δικό σου άγγύνη.

Νά τó κίτταξ, πατέρα μου, μην (τύχει και κρούσει,

μην άπομείνει νηστικός, μη μείνει (διψασμένος,

γιατι ακόμα εινε μικρό και κλο- (μαθημένο.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
 Ρωμάτζε τού κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΩΤΗ, βγαμμένο άπ' τη ζωή τών βλάρηδων, τών άνταρηδων κι τών άλανιάρηδων τού παλαιο, καλο καιροϋ.